

SZTANDAR BIBLIJNY

i
Zwiastun Chrystusowego Królestwa

RZECZY NIEZBĘDNE DO ZWYCIĘSTWA

„PODNIĘCIE SZTANDAR DO
NARODÓW” – IZAJ 62:10

Wewnątrz . . .

Rzeczy niezbędne do zwyc..	10
Nadzieja	10
Obiet. dana Abrahamowi .	11
Obraz Potopu -	12
Cierpliwość w utrapieniu .	13
Modlitwa	14
Pytania Biblijne	15
Ciekawostki	15
Przezwyciężanie samotności i zwątpienia	16
Sprostowanie	16

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa (PL ISSN 1230-1086) Miesięcznik – Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman Chester Springs, Pa. 19425, USA, Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Trzy Rzeczy Niezbędne do Zwycięstwa*

Nadzieja, Cierpliwość w Utrapieniu i Modlitwa

Trzy Rzeczy Niezbędne do Zwycięstwa

NADZIEJA

„W nadziei się weselący, w ucisku cierpliwi, w modlitwie ustawiczni” – Rzym 12:12.

Albowiem nadziejąśmy zbawieni. A nadzieja widoma nie jest nadzieją; bo co kto widzi, przeczą się tego spodziewa? Ale czego nie widzimy, tego się spodziewamy i tego przez cierpliwość oczekujemy - Rzym. 8:24, 25.

Definicja Nadziei

Czym jest nadzieja?

Ważne jest, byśmy mieli poprawną definicję wszystkiego, co chcemy jasno zrozumieć. Pewna dobra definicja brzmi: „zaleta serca, dzięki której pragniemy i oczekujemy przyszłego dobra.” Musimy mieć zarówno pragnienie, *jak* i oczekiwanie. Zbadajmy tę kwestię dalej, korzystając z jednej lub dwóch ilustracji.

Przypuśćmy, iż pewien człowiek został skazany na śmierć za morderstwo. A teraz przypuśćmy, iż jest niewinny i jego przyjaciele wiedzą, że jest niewinny – został skazany na podstawie dowodów poszlakowych. Jednakże jego przyjaciele wyciągają na światło dzienne dalsze dowody poszlakowe, które wskazują na to, iż nie jest on winny i że został niesprawiedliwie skazany. Kontynuują swoje poszukiwania aż znajdują tego, który popełnił to przestępstwo i który ostatecznie się do niego przyznaje. I co teraz?

Udają się do prokuratora, który mówi: „No cóż, jeśli się myliłem i nowe dowody przemawiają na jego korzyść i mamy przynajmniej się do winy prawdziwego winowajcę, opowiadam się za wypuszczeniem go na wolność.”

Następnie udają się do gubernatora stanu, do ławy przysięgłych, do sędziego – wszyscy przychylni są sprawie wypuszczenia na wolność tego człowieka. Teraz więc odwiedzają swego przyjaciela w więzieniu i podają mu dobrą wiadomość. Naturalnie on *pragnie* wyjść na wolność, ale teraz także *oczekuje* wyjścia na wolność.

Następnie rozważmy innego człowieka, podobnie oskarżonego i skazanego na śmierć. Jego przyjaciele przystępują do działania. Jednakże im więcej dowodów odkrywają, tym bardziej się wydaje, że ich przyjaciel jest winny. Tak więc przy-

chodzą do niego z tą wiadomością. Wszystkie dowody poszlakowe wskazują na jego winę. Czy on ma nadzieję? No cóż, on oczywiście *pragnie* uwolnienia, ale go nie *oczekuje*.

Obydwie ilustracje odnoszą się do wyzwolenia. Obecnie rozważymy taką ilustrację, która odnosi się do egzekucji.

Założmy, że w odniesieniu do egzekucji skazaniec, oczywiście, jej nie pragnie, on jej oczekuje. I tak on nie ma żadnej nadziei.

W naszej pierwszej ilustracji wystąpiły zarówno pragnienie, jak i oczekiwanie. W drugiej było pragnienie, ale nie było oczekiwania. W trzeciej oczekiwanie, ale nie pragnienie. Tak więc tylko w pierwszym przypadku była prawdziwa nadzieja w tym znaczeniu, w jakim jej tu używamy.

Biblijna nadzieja

„Dar z łaski Bożej jest żywot wieczny” (Rzym. 6:23). Czy mamy nań nadzieję? O tak, mówicie, iż go pragniecie. Czy go oczekujecie? O tak, mówicie, że chcecie życia wiecznego i oczekujecie go opierając się na Słowie Bożym, iż po śnie w śmierci nastąpi przebudzenie i życie wieczne. Nasz werset nawet zachęca nas, byśmy radowali się w tej nadziei.

Istnieją dwa sposoby, jakimi Słowo *nadzieja* jest używane w Biblii, jak i w potocznej mowie. Używamy tego słowa jako czasownika i rzeczownika. Zastanówmy się nad dwiema ilustracjami w Biblii. W Psalmie 31:25, w języku angielskim, jest ono użyte w formie czasownikowej: „Zmacniajcie się a posili Bóg serca wasze wszyscy, którzy nadzieję macie w Panu.”

Odnosi się to do czynności serca, które pragnie i oczekuje. My pragniemy, my oczekujemy – tym sposobem mamy nadzieję.

Następnie w Liście do Żyd. 6:17-19: „... Bóg chcąc dostatecznie okazać dziedzicom obietnicy nieodmienność rady swojej, uczynił na to przysięgę, Abyśmy przez dwie rzeczy nieodmienne, (w których niemożliwe, aby Bóg kłamał) warowną pociechę mieli, my, którzyśmy się uciekli ku otrzymaniu wystawionej nadziei, Którą mamy jako kotwicę duszy . . .”

* Adaptacja wykładu wygłoszonego przez profesora Raymonda G. Jolly'ego, Redaktora Sztandaru Biblijnego od 1950 r. do 1979 r.

Nadzieja występuje tutaj jako rzeczownik, oznaczając rzecz, której pragniemy i której oczekujemy. Ponadto udajmy się do 1 Piotra 3:14,15: „... Pana Boga poświęcajcie w sercach waszych. A bądźcie zawsze gotowi ku daniu odpowiedzi każdemu domagającemu się od was rachunku o tej nadziei, która w was jest, z cichością i z bojaźnią.”

Widzimy zatem, iż są przynajmniej dwa sposoby użycia słowa nadzieja w Biblii: jako *działalność* – ta zaleta serca i umysłu, dzięki której pragniemy i oczekujemy przyszłego dobra oraz jako *treść* tego, czego pragniemy i oczekujemy.

będę błogosławił błogosławiącym tobie; a [6] przeklinające cię przeklinać będą; i [7] będą błogosławione w tobie wszystkie narody ziemi.”

Siedem wspaniałych obietnic w tym fundamentalnym przymierzu, Przymierzu Abrahamowym – siedem jest Boską cyfrą doskonałości. Na tym przymierzu zostało założone Przymierze Związane Przysięgą.

Wszechogarniające Przymierze

Przymierze Abrahamowe jest *wszechogarniającym* przymierzem – wypływają z niego wszystkie inne obietnice Boga. Obietnice Przymierza

ZWIĄZANE PRZYSIĘGĄ

Wszechogarniająca obietnica, która jest podstawą dla naszej nadziei jest obietnicą Abrahamową, zapisaną w 1 Moj. 12:1-3. Bóg nie tylko rozszerzył Abrahamowi najważniejsze zarysy tej obietnicy, lecz dodatkowo związał je przysięgą (1 Moj. 22:16-18).

Przymierze związane przysięgą – lub Obietnica – jest często ignorowane. Wydaje się, że wielu chrześcijan nie docenia faktu, iż Bóg będzie błogosławił wszystkie narody ziemi przez wybranych, przez nasienie obietnicy.

Przymierze związane przysięgą jest poszerzeniem pierwszej, drugiej i siódmej obietnicy, które Bóg dał w Przymierzu Abrahamowym, jak jest to pokazane w 1. Księdze Mojżeszowej:

- „Uczynię cię w naród wielki” (12:2; 22:17, „rozmnożę”)
- „Będę ci błogosławił” (12:2; 22:17, „błogosławić ci”)
- „Będą błogosławione w tobie wszystkie narody ziemi” (12:3; 22:18)

U Izaj. 45:23 (porównaj z Fil. 2:10, 11) jest wzmianka o tym zaprzysiężonym przymierzu. To, iż Bóg sprawi, że wszyscy przyjdą i oddadzą cześć Jego Synowi jest dalszym rozszerzeniem obietnicy błogosławienia wszystkich narodów ziemi. Zobacz także List do Żyd. 6:13-18.

Przyszłe błogosławieństwa dla rodzaju ludzkiego będą obejmowały:

- Uwolnienie od klątwy i potępienia Adamowego (Rzym. 5:18, 19).
- Doprowadzenie do znajomości Prawdy (1 Tym. 2:1-6).
- Umieszczenie w warunkach sprzyjających sprawiedliwości (Iz. 26:9, 10; 35).
- Umysły i serca rodzaju ludzkiego będą przychylnie usposobione do Chrystusa. Wszyscy uznają Jezusa za Władcę i skłonią kolana przed Jego autorytetem (Fil. 2:9-11).
- Wierni i posłuszni zostaną wprowadzeni do Edenu radości, ciesząc się społecznością ze swoim Stwórcą (Rzym 8:20-22; Dz.Ap. 3:19-21 Mat. 25:34).

Obietnica dana Abrahamowi

Jesteśmy upoważnieni przez Pismo Święte do skupienia naszej nadziei na tych celach, jakie Bóg wystawił przed nami i które, zaiste, są nam bardzo drogie.

W 1 Mojżeszowej, rozdziale 12, dostrzegamy pełnię bogactwa Przymierza Abrahamowego (wersety 1-3). W tej obietnicy jest siedem zarysów. Uwydatniamy je numerami w kwadratowych nawiasach.

„I rzekł Pan do Abrama: Wynijdz z ziemi twej, i od rodziny twojej, i z domu ojca twego, do ziemi, którąć pokażę. [1] A uczynię cię w naród wielki, i [2] będę ci błogosławił, i [3] uwielbię imię twoje, i [4] będziesz błogosławieństwem. [5] I

Abrahamowego odnoszą się do tych wszystkich, którzy zostali zaliczeni do nasienia Abrahama – tych wszystkich z wiary.

W tym znaczeniu ma ono ogólne zastosowanie. Pewne zarysy tej pierwotnej obietnicy zostały rozwinięte w tym, co nazywamy Przymierzem Związanym Przysięgą – pierwsza, druga i siódma obietnica – zostały powiększone i rozwinięte w przymierzu, kiedy Bóg związał je swą przysięgą (zobacz „Związane Przysięgą”, na tej stronie).

Zapowiedź Czterech Klas Wybranych

Cztery główne klasy rozwinęły się pod Przymierzem Abrahamowym i jego szczególnymi zarysami. Pewne zarysy stosują się

wyłącznie do klas niebiańskich, inne wyłącznie do klas ziemskich, a niektóre do obydwu. (Zobacz „Dwie kobiety – Dwa Przymierza”, na tej stronie.)

Pismo Święte pokazuje nam, iż Starożytni Godni – wierni słudzy okresu Starego Testamentu – także będą pomagać w błogosławieniu narodów ziemi. Tak samo Wielka Kompania, która będzie Jemu służyć we dnie i w nocy przed tronem jako antytypiczni Lewici (Obj. 7:14-17). A na ziemi będą służyć Młodociani Godni – współcześni odpowiednicy Starożytnych Godnych. Te trzy klasy, jako antytypiczni Lewici, zostały przeszkolone w celu błogosławienia ludu Izraelskiego. Odziedziczenie bramy nieprzyjaciół, zwycięstwo nad światem, ciałem i przeciwnikiem przez wierność w poświęceniu, a ostatecznie błogosławienie narodów ziemi – wszystkie te obietnice stosują się do większej liczby klas, niż tylko do klasy Chrystusowej.

Dwie Kobiety – Dwa Przymierza

„Albowiem napisane, iż Abraham miał dwóch synów, jednego z niewolnicy, a drugiego z wolnej. Lecz ten, który był z niewolnicy, według ciała się urodził, a który z wolnej, według obietnicy. Przez co znaczą się insze rzeczy; albowiem te są one dwa testamenty; jeden z góry Synajskiej, który rodzi w niewolę; a ten jest jako Agar. Albowiem Agar jest góra Synaj w Arabii, a stosuje się do niej terazniejsze Jeruzalem; bo jest w niewoli z dziatkami swojemi. Lecz ono górne Jeruzalem wolne jest, które jest matką wszystkich nas” – Gal. 4:22-26.

Apostoł Paweł podaje nam klucz do zrozumienia różnych zarysów Obietnicy Abrahamowej, kiedy mówi, iż Sara i Agar przedstawiają dwa przymierza. Agar przedstawia Przymierze Zakonu, które „rodzi w niewolę,” a Ismael przedstawia cielesny Izrael. „Przymierze, które jest z góry” to przymierze Sary – „matka wszystkich nas.”

Można powiedzieć, że Przymierze Sary jest żoną Przymierza Abrahamowego i dlatego matką antytypicznego Izaaka – klasy Chrystusa, Głowy i ciała. Członkowie tej klasy, jako tacy, są rozwijani, „otoczeni opieką matki”, jako niebiańska część nasienia – „gwiazdy na niebie.”

Inne wersety Pisma Świętego także wskazują na te cztery klasy:

2 Tym. 2:20: „... A w wielkim domu nie tylko są naczynia złote i srebrne, ale też drewniane i gliniane, a niektóre ku uczciwości, drugie zaś ku zelżywości.”

Klasy wybrane są wybierane przed Wiekem Tysiąclecia, a naczynia ku uczciwości i zelżywości zostaną objawione podczas Tysiącletniego wieku restytucji.

Naczynia złote i srebrne przedstawiają odpowiednio dwie klasy niebiańskie – Maluczkie Stadko i Wielką Kompanię. Naczynia drewniane i gliniane oznaczają odpowiednio dwie ziemskie klasy – Starożytnych Godnych i Młodocianych Godnych. (O sposobie postępowania farbiarza ze złotem i srebrem w powiązaniu z prorocstwem Malachiasza 3:1-3 można przeczytać w *Sztandarze Biblijnym*, Listopad-Grudzień 2000, „Oczekiwanie na Mesjasza.”)

1 Piotra 3:20: „... Boża cierpliwość oczekiwała za dni Noego, kiedy korab gotowano, w którym mało, to jest ośm, dusz zachowane są w wodzie” [*przez wodę – Biblia Warszawską*].”

Apostoł Piotr zauważa w tym miejscu, iż osiem dusz zostało zbawionych przez wodę. Greckim słowem „przez” jest *dia* i oznacza ono „poprzez” – Diaglott oddaje je „bezpiecznie poprzez.” Chrzest jest obrazem odpowiadającym temu. O tych, którzy są poświęceni Bogu, można powiedzieć, iż są w arce i zostaną zbawieni, poprzez – nie przez – przekleństwo Adamowe i doświadczenia, jakie są jego wynikiem; pozostali zanurzają się w – zostają zatopieni przez – kłatwę.

Obrazy Potopu – Typ i Antytyp

Tylko osiem dusz – cztery pary – zostało zbawionych: Noe i jego żona, Sem i jego żona, Jafet i jego żona oraz Cham i jego żona. Noe przedstawia naszego Pana Jezusa Chrystusa, żona Noego przedstawia Maluczkie Stadko jako oblubienicę Chrystusową. Dokładnie tak samo, jak pouczono rodzinę Noego, by odnowiła ziemię i ją napełniła, Jezus – z klasami wybranymi – da życie światu ludzkości w wielkiej Odnowie, jaka ma nastąpić (Dz. Ap. 3:19-21).

Sem, najstarszy z synów, przedstawia wodzów pośród Starożytnych Godnych; jego żona przedstawia resztę Starożytnych Godnych;

Jafet i jego żona przedstawiają Wielką Kompanię, wodzów i pozostałych członków; Cham i jego żona przedstawiają Młodocianych Godnych, wodzów i pozostałych członków.

Czyste zwierzęta w arce przedstawiają wierzących – czystych, ponieważ zostali usprawiedliwieni przez wiarę. Nieczyste obrazują niewierzących. Niemniej jednak będzie wielu z pogan, którzy zostaną usprawiedliwieni w Wiek

Tysiąclecia i zostaną zbawieni, jak to wcześniej pokazaliśmy (Gal. 3:8).

Ci, którzy utonęli, przedstawiają różne jednostki z klas wierzących, które świadomie niewierne, idą na Wtórą Śmierć i bezpowrotnie giną, zarówno w Wieku Ewangelii, jak i Tysiąclecia.

Szersze Zastosowanie

Wszyscy usprawiedliwieni z wiary, jako część nasienia Abrahamowego, mają być rozwinięci do przyszłego dzieła błogosławienia narodów ziemi. Mówiąc prostym językiem, jeśli mamy wiarę, jesteśmy dziećmi Abrahama (Gal. 3:7). Chociaż nie w klasie Chrystusa, jesteśmy policzeni jako nasienie Abrahamowe. Jako lud wiary jesteśmy częścią tego Przymierza. Cenne obietnice tego Przymierza – wyjąwszy te, które rozwijają z tego nasienia „gwiazdy na niebie” – stosują się do wszystkich objętych Przymierzem Abrahamowym.

CIERPLIWOŚĆ W UTRAPIENIU

W 4 Mojżeszowej, rozdziale 32 czytamy, iż lud przeszedł przez Jordan do Ziemi Obiecanej. Dwa pokolenia, Ruben i Gad, plus połowa pokolenia Manasesa powiedziały do Mojżesza (parafrazując ich słowa): „Podoba nam się tutaj po wschodniej stronie Jordanu. Ziemia Galaad stanowi wspaniałe pastwisko dla bydła. Czy musimy przeprować się przez Jordan i mieszkać po jego drugiej stronie? Czy nie moglibyśmy mieć tej pięknej ziemi po wschodniej stronie Jordanu?”

Mojżesz odpowiedział (parafrazując jego słowa): „Tak, lecz musicie pozostawić swoje dzieci i swoje żony, wszystko swoje bydło i wszystkie swoje rzeczy tutaj po wschodniej stronie i przejść na drugą stronę Jordanu, by pomóc waszym braciom prowadzić walkę i zdobyć w posiadanie swoją ziemię. Dopiero wtedy będziecie mogli powrócić tutaj i radować się waszym dziedzictwem.”

W tym obrazie Ruben, pierworodny, przedstawia klasę Chrystusa – tych, którzy utrzymują, że ich dziedzictwo nie jest w krainie ziemskiej restytucji, lecz w Niebiesiech – to znaczy po „wschodniej” stronie Jordanu. Gad przedstawia Wielki Lud, klasę liczniejszą, niż Maluczkie Stadko. Oni także ubiegają się o dziedzictwo po wschodniej stronie.

Połowa pokolenia Manasesa przedstawia Młodocianych Godnych i – przez związek oraz implikację – Starożytnych Godnych. Ostatecznie

obie te klasy osiedlą się na wschodzie – będą miały niebiańskie dziedzictwo.

Antytypiczny Mojżesz, nasz Pan Jezus Chrystus, mówi nam w Słowie Bożym, iż jako lud Boży musimy pomóc światu ludzkości w uzyskaniu jego posiadłości w restytucji. Jest to zadanie, które da nam zajęcie przez większą część 1000-letniego Królestwa!

Jak zatem pomagamy rodzajowi ludzkiemu? To jest właściwe pytanie. Bóg nas obecnie przygotowuje. Uczymy się przezwyciężać zło w naszym własnym usposobieniu, a w restytucji ludzkość poprosi nas, byśmy im pokazali jak to czynić.

Mając za sobą nasze własne boje, w przezwyciężaniu upadłych skłonności naszego ciała, będziemy w stanie powiedzieć światu ludzkości: „Współczujemy wam, wiemy przez co przechodzicie, ponieważ sami przez to przeszliśmy.”

Jest jeszcze jedna klasa związana z tymi czterema – *quasi*-wybrani, a zwłaszcza Poświęceni Obozownicy Epifanii. Oni są zobrazowani w drugiej połowie pokolenia Manasesa, która osiedliła się na zachód od Jordanu. Stanowią piątą klasę, która składa się z tysięcy chrześcijan w i poza denominacyjnym Chrześcijaństwem – wszystkich wierzących w Pana Jezusa Chrystusa jako swojego Zbawiciela. Oni będą w stanie pomóc poganom i niewierzącym. W istocie wielu z nich wykonuje tę pracę właśnie teraz. Przy końcu restytucji zostaną im przyznane specjalne zaszczyty. Jak Mojżesz i Aaron oraz starsi w Izraelu przygotowali pieśni zwycięstwa, aby Miriam i pozostałe kobiety mogły je śpiewać, tak samo antytypiczna Miriam (Poświęceni Obozownicy Epifanii i inni członkowie *quasi*-wybranych) poprowadzą odnowiony rodzaj ludzki w potężnym „Chóralnym Alleluja” (2 Moj. 15:1-21; Obj. 5:11-13).

Nasi Wrogowie

Kim i czym są nasi wrogowie? Jednym z nich jest ciało. Jest ono zobrazowane jako miasto, ufortyfikowane, obwarowane dookoła uprzedzeniem, ignorancją, przesądami, a także upadłymi warunkami, jakie odziedziczyliśmy po ojcu Adamie (Rzym. 3:9-12). Starożytne miasto było otoczone murami. Jeśli jakaś armia mogła zdobyć bramę, miała w swoim ręku całe miasto, bowiem wejście do miasta było najmocniej bronionym punktem.

Podobnie jest ze złymi cechami naszej upadłej natury – pychą, zazdrością, złośliwością, zawiścią, obmową, tchórzostwem, strachem i tak

dalej. Musimy z nimi walczyć i zniszczyć ich najsilniejszy punkt oporu; wtedy zdobyliśmy bramę miasta. Nasienie twoje *odziedziczy* [*zdobędzie* – *Nowy Przekład BiZTB*] bramy nieprzyjaciół swoich – nie ma co do tego wątpliwości. Tak więc ta obietnica stosuje się do każdego z nas. Bóg zajmuje się każdym z nas, przygotowując do tej wielkiej pracy, jaką mamy wykonać. Musimy także walczyć *wspólnie*. Nasienie w połączonym znaczeniu odziedziczy bramy nieprzyjaciół swoich. Musimy ze sobą współdziałać.

Bóg wykorzystuje nasze utrapienia, by nas zbawić, by nas *wzmocnić*. Szatan używa dokładnie tych samych utrapień, by nas *zniszczyć*. To, czy w naszych utrapieniach pójdziemy w jedną lub w drugą stronę, zależy od naszej decyzji. Jeśli szemramy i narzekamy, pomagamy szatanowi i zadajemy samym sobie klęskę.

MODLITWA

„Skąd miał być we wszystkim podobny braciom, aby był miłosiernym i wiernym najwyższym kapłanem w tem, co się u Boga na ubłaganie za grzechy ludzkie dziać miało. Albowiem że sam cierpiał będąc kuszony, może tych, którzy są w pokusach, ratować” – *Żyd. 2:17,18*.

Jezus ofiarował Bogu swoje człowieczeństwo w ofierze. Jako Nowe Stworzenie przez trzy i pół roku uczył się posłuszeństwa poprzez to, co wycierpiał. Został rozwinięty zwłaszcza w miłosierdziu i wierności.

Uwielbiony, żyje na wieki, aby wstawiać się za nami u tronu Sprawiedliwości. Jesteśmy bez potępienia dzięki Jego miłosierdziu, które rozpostarł nad nami. On prosi Ojca o błogosławieństwa dla nas. W swoim miłosierdziu On daje nam takie błogosławieństwa, jakich potrzebujemy. Jego miłosierdzie śpieszy nam z pomocą, kiedy jesteśmy w potrzebie. Jezus udziela nam tego wszystkiego, czego potrzebujemy. Chociaż oszczędza nam tego, co byłoby ciężarem zbyt ciężkim, byśmy mogli go unieść, daje każde potrzebne nam doświadczenie, *by doprowadzić do naszego zwycięstwa*. Tym sposobem jest wierny.

Czasami pytacie: „Dlaczego Pan daje mi to doświadczenie?” Ponieważ go potrzebujecie. Jak Jezus nauczył się posłuszeństwa? Przez to, co wycierpiał. Nie możemy uzyskać zwycięstwa bez cierpienia.

Karanie Pana jest dobre

Kogo Pan miłuje, tego karze (*Żyd. 12:1-11*). Nie uskarżajmy się na to. Przechodzimy przez trudy? Mamy znosić trudy jako dobrzy żołnierze Jezusa Chrystusa (2 Tym. 2:3). Czy kiedykolwiek brakuje nam czegoś, co naszym zdaniem jest nam potrzebne? Udajmy się z tym do Pana w modlitwie – być może chce On nauczyć nas, jak się uniażać oraz jak obfitować.

„W modlitwie ustawiczni”, lub, jak oddaje ten fragment American Standard Version, „Stale trwający w modlitwie.” Nie popełniaj błędu polegającego na toczeniu walki o własnych siłach. Stale oddawaj się modlitwie. Nie możemy polegać na cielesnym orężu ani chwalić się własnymi osiągnięciami. To Bóg sprawuje w nas pragnienie wykonywania Jego woli (*Fil. 2:13*).

Nauczmy się modlić więcej, niż obecnie i żyć życiem modlitwy. Pamiętajmy, iż najświętsi z ludu Bożego to ci, którzy się modlą. Równie dobrze moglibyśmy próbować żyć bez modlitwy, jak i bez oddychania. Jak długo możecie żyć bez oddychania? Jak długo możecie żyć bez modlenia się?

Oby każdy z nas był wierny w przygotowaniu, jakie Bóg nam daje, abyśmy mogli się radować w tej nadziei nie tylko teraz, ale po jej urzeczywistnieniu, na wieki wieków. Amen.

---

*Modlitwie wyznaczono przekazywanie
Błogosławieństw, jakie Bóg zamierza udzielić.
W każdym wypadku powinni się chrześcijanie modlić,
Jeśli blisko źródła łaski chcieliby żyć.*

*Gdy nęka ból, ciemieży zło;
Troski uwagę rozpraszają, lub obawy przerażają;
Gdy niedostatek przygnębia, gdy grzech trapi,
W każdym wypadku, nadal czuwaj i módl się.*

*To modlitwa wspiera duszę, która słaba,
Choć myśl może niedokończona, język niezdamy;
Bóg przez Swe Słowo do nas przemawia,
A my do Niego w imieniu Jezusa.*

*Polegaj na Nim; nie zawiedziesz się;
Lecz proś stosownie do Jego woli;
A wtedy zawsze twa modlitwa zwycięży,
i nic ci krzywdy nie uczyni.*

– „Czuwaj i Módl się”, Pieśń Nr 239,
Pieśni Brzasku Tysiąclecia (w wydaniu
polskim – „Gdy modły ślesz”)

PYTANIA BIBLIJNE

P „Ja tedy oświadczam się przed Bogiem i Panem Jezusem Chrystusem, który ma sędzić żywych i umarłych w sławnym przyjściu swoim i królestwie swoim.” (2 Tym. 4:1). Kim są „żywi” i „umarli”?

O Apostoł Paweł udziela Tymoteuszowi pouczenia i czyni to w bardzo uroczysty sposób przed obliczem Boga i Pana Jezusa Chrystusa; zwraca mu uwagę, iż Jezus będzie sędził żywych i umarłych. „Żywi” oznaczają przede wszystkim Maluczkie Stadko, jako że z Boskiego punktu widzenia stali się oni „żywi” przez usprawiedliwienie i spłodzenie z Ducha Świętego (Ef. 2:1, 5, 6).

Ponadto do żywych można zaliczyć Wielką Kompanię, jako „nowe stworzenia” – jednostki spłodzone z ducha, jak również upadłych aniołów, którzy nigdy nie zostali potępieni na śmierć.

„Umarli” oznaczają martwych na skutek śmierci Adamowej, tych, którzy pod wyrokiem śmierci umarli w przewinieniach i grzechach. Niniejsze sądzienie odbywa się w czasie Epifanii Chrystusa i w Jego Królestwie. To właśnie podczas Epifanii, określa przy końcu Wieku Ewangelii, głównie żywi mieli być sądzeni.

Przez przypisanie zasługi Chrystusowej na rzecz klas spłodzonych z ducha podczas Wieku Ewangelii, Kościół i Wielka Kompania zostali uwolnieni od przekleństwa Adamowego, które spadło na Adama i jego potępiony ród w momencie upadku. Dlatego też Pismo Święte mówi o nich jako o „żywych” – zamiast jako o umarłych w przewinieniach i grzechu.

Można tutaj także włączyć Młodocianych Godnych z racji ich poświęcenia i ich stanowiska jako antytypicznych Lewitów. Jak to zostało pokazane w innej części tego numeru w artykule pt. „Trzy rzeczy niezbędne do zwycięstwa”, Młodociani Godni mają wyborcze stanowisko podobne do Starożytnych Godnych przez usprawiedliwiającą wiarę w Jezusa i poświęcenie, a tym samym szczególną odpowiedzialność. Jeśli pozostaną wierni w swoim poświęceniu, mają oni obietnicę „lepszego zmartwychwstania” w Królestwie (Żyd. 11:35). Powrócą z grobu do doskonałości ludzkiego życia. Razem ze Starożytnymi Godnymi otrzymają oni stanowiska „książy” pod rządami Chrystusa i Kościoła (Ps. 45:14-17; „panny” z wiersza 15 to Wielka Kompania).

* * *

CIEKAWOSTKI...

Niedawne powódzie w południowej Afryce pochłonęły ponad 70 ofiar i pozostawiły dziesiątki tysięcy ludzi bez dachu nad głową. Epidemie malarii i cholery wybuchły w Mozambiku i istnieje obawa ich wybuchu w Republice Południowej Afryki. W ciągu tylko trzech dni w południowej Botswanie spadło przynajmniej 15 cali deszczu – średnie roczne opady deszczu w regionie wynoszą zaledwie 20 cali.

* * *

Arabia Saudyjska spodziewa się przybycia do dwóch milionów pielgrzymów na coroczną pielgrzymkę Hajj w połowie marca. Linie Lotnicze Arabii Saudyjskiej spodziewają się przewieźć ponad 600.000 pasażerów z zagranicy, co stanowi wzrost o 24 procent w porównaniu z poprzednim rokiem. W poprzednich latach wiele osób zginęło w wypadkach spowodowanych przez tłum; w tym roku zostaną zastosowane szczególne środki bezpieczeństwa. Każdy muzułmanin powinien w swoim życiu odbyć przynajmniej jedną pielgrzymkę do Mekki.

* * *

Naukowcy z 20 krajów, pracujący w ośrodku badań jądrowych Cern w Genewie, dokonali czegoś, co nazwano „Małym Wybuchem”, w jego wyniku powstał nowy stan materii, który nazwano zupą „kwarkowo-gluonową”, inaczej plazmą. Badając jej właściwości oraz prawa, jakim podlega, naukowcy mogą dowiedzieć się więcej o tym, jak wszechświat rozwijał się podczas jednej z faz swojego powstawania. Uważają oni, iż to, że istnieją gwiazdy, galaktyki, planety i ludzie, wynika z właściwości plazmy kwarkowo-gluonowej. Doprowadzenie do zderzenia zjonizowanych atomów ołowiu, w celu stworzenia mikroskopowych eksplozji w temperaturze dwóch milionów stopni, dało nowe informacje. Zbadanie tego, jak nowa materia zachowuje się w wysokich temperaturach pozwoli naukowcom zrozumieć kluczowe momenty w rozwoju wszechświata.

* * *

Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) informuje, iż palenie papierosów jest częstszą przyczyną śmierci i inwalidztwa, niż jakakolwiek pojedyncza choroba. Według jej danych palenie jest przyczyną w przybliżeniu 3,5 miliona zgonów na całym świecie każdego roku - około 7 procent wszystkich zgonów. Organizacja ta spodziewa się, iż do 2020 roku ogólnoswiatowe żniwo śmierci spowodowane paleniem wzrośnie do 10 milionów - ponad 17 procent wszystkich zgonów w krajach rozwiniętych. Szacuje się, iż obecnie na świecie jest 1,1 miliarda palaczy, 800.000 z nich w krajach rozwijających się.

PRZEWYCIĘŻANIE SAMOTNOŚCI I ZWĄTPIENIA

„Z głębokości wołam do ciebie, o Panie!” — Ps. 130:1.

Czasami „bywamy porzuceni, ale nie ginimy” (2 Kor. 4:9). Wyrażenie to pokazuje, że chociaż Apostoł i jego towarzysze nie doznawali rozpaczy, nie czuli się porzuceni, to jednak czasami odczuwali smutek ducha. Ów smutek ducha, uczucie samotności i depresji, jest w pewnych okresach naturalny dla całego rodzaju ludzkiego znajdującego się w nieprzyjaznych warunkach panujących na świecie. Ciężar tego porzucenia do pewnego stopnia może być uzależniony od fizycznego stanu zdrowia. Ci, którzy są osłabieni lub odczuwają fizyczny ból, skłonni są odczuwać wszelkie umysłowe kłopoty i dolegliwości. Chrześcijanin powinien wszystko to zwalczać, ponieważ wiemy, że nasze boleści i nieudolności pochodzą czasem nie od Pana, lecz z zewnątrz, On jedynie pozwala na nie ze względu na nasz rozwój, na naszą przyszłą pracę w Królestwie. Dlatego powinniśmy być odważni. Jeśli Pan dozwala, by spotykały nas kłopoty, to po to, abyśmy wyrabiali w sobie męstwo, cierpliwą wytrwałość, nie pozwalając kłopotom zniszczyć naszej wiary lub szczęścia, lub lojalności ducha względem Tego, Któremu przysięgliśmy posłuszeństwo.

W spokoju ducha mamy zgadzać się na wszystko, cokolwiek nasz Ojciec nam ześle, mówiąc sobie „być może będzie to dla mnie dobra nauka. Może uczucie porzucenia, opuszczenia, pomoże mi bardziej współczuć innym”.

Prawdę rzekł poeta:

*W życiu każdego musi spaść trochę deszczu,
Niektóre dni muszą być ciemne i posępne.*

Pilnujmy się więc nie pozwalając, aby uczucie załamania owładnęło nami, niszcząc w nas wiarę i siłę. Oczekujmy raczej wspomagającej łaski Pańskiej, przyjmujmy Jego drogocenne obietnice i wznosmy się ponad trudności, odważnie dążąc naprzód.

* * *

Osamotnienie może być zdefiniowane jako *stan smutku lub przygnębienia wypływający z braku towarzystwa i odosobnienia od innych ludzi*, a zwątpienie jako *stan, w którym jednostka utraciwszy odwagę jest bardzo zniechęcona*. Te niepożądane cechy można przezwyciężyć bojując o dobry bój wiary (1 Tym. 6:12), wykorzystując nauki Biblii i przykłady innych chrześcijan, przybliżając się do Boga i Chrystusa, oraz społeczności z Nimi i (jeśli to możliwe) z innymi wierzącymi - angażując się szczerze w służbę przyjemną Bogu, pamiętając o drogocennych obietnicach, dodających odwagi, chrześcijańskich pieśniach i poematach oraz będąc uparcie zdecydowanym, aby nie pozwolić szatanowi zwyciężyć, lecz Bogu.

U W A G A

Nasz aktualny numer konta bankowego: 23 10201026 122410034

SPROSTOWANIE

W styczniowym Sztandarze Biblijnym (nr 155) na str. 4, w prawej kolumnie u dołu, po zdaniu:

- Organizacja (w sensie Ciała tego Kościoła);

zostało opuszczone zdanie:

- Porządek (w sensie zarządzeń Kościoła).

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEGO KRÓLESTWA
Niezależny Miesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

CZASOPISMO wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Slugi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Slugi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 23 10201026 122410034

Sztandar Biblijny będzie również wysyłany bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

Zapraszamy do odwiedzenia naszej strony pod adresem: <http://epifania.pl> e-mail: srme@epifania.pl